

Bestsellerová autorka románu *Hypotéza lásky*

ALI HAZELWOOD

☒ NEVHODNÝ
☒ LETNÝ
☐ ROMÁNIK

Lindeni

Nevhodný letný románik

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ali Hazelwood

Nevhodný letný románik – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

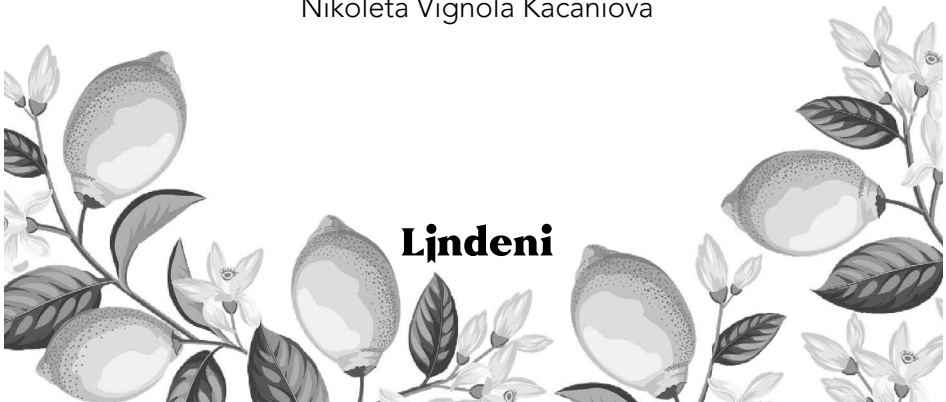
NEVHODNÝ
LETNÝ
ROMÁNIK

ALI HAZELWOOD

NEVHODNÝ LETNÝ ROMÁNIK

Z angličtiny preložila
Nikoleta Vignola Kačániová

Linden

Ali Hazelwood: *Problematic Summer Romance*

Copyright © 2025 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

***No part of this book may be used or reproduced in any manner
for the purpose of training artificial intelligence technologies
or systems. This work is reserved from text and data mining
(Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).***

**This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC**

Translation © Nikoleta Vignola Kačániová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5319-7

ISBN e-knihy 978-80-566-5322-7 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5323-4 (1. zverejnenie, 2026) (mobí)

ISBN e-knihy 978-80-566-5321-0 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Aj tentoraz knihu venujem Jen,
ktorá si ju ako jediná pýtala.
Všetko najlepšie k narodeninám.
Zámerne som to celé poriadne skomplikovala.
Len pre teba.

Hanbím sa to priznať, ale zvažovala som, že neprídem na bratovu svadbu.

„Vie o tom Eli?“ pýta sa ma Jade.

„O tom, že by som radšej objala podlahu verejných záchodov, než bola pri tom, ako si vymení manželský sľub s láskou svojho života?“

„Nie. O tom, že si ho *prepočula*.“

Pokrútim hlavou a nespúšťam zrak z korčúľ. Tvárim sa, že ľad predstavuje skutočnosť, o ktorej by som radšej nemala poňatia, a bodám doň naostrenou hranou. Štipka násilia mi vždy zdvihne náladu.

„Jednoducho tam nechod'. Uliat' sa zo svadby na opačnom konci sveta by malo byť ľahké. Netkvie v tom celá pointa? Človek si splní povinnosť a pozve každého, koho kedy stretol, od strašidelnej tety so zbierkou bábik až po večne spoteného bratranca z tretieho kolena, pričom očakáva, že deväťdesiat percent z týchto známych sa s patričnou ľútosťou neukáže.

To je fakt. Ak by ľudia mali tisíc dolárov na dovolenku, určite by ich neminuli na ochutnávku nahovno torty na mieste, ktoré vybral niekto iný.“

„Teoreticky áno.“ Keby ten ľad trošičku krvácal, bolo by to oveľa uspokojujúcejšie. „Ale Eli má svadbu na opačnom konci sveta z iného dôvodu. Každému, kto si to nemôže dovoliť, zaplatí letenku.“ Najmä mne. Brat je odo mňa starší a má dobre platenú prácu, čo sú dve vlastnosti, ktoré zdieľa s každým ďalším pozvaným človekom.

Každý nemôže byť ako ja a žiť v nablýskanom, exkluzívnom svete doktorandov.

„Tak moment. Nie je tá svadba náhodou v poondiatom Taliansku? To musí stáť majland.“

„Nuž, môže si to dovoliť.“

„Aj tak. Nemôže byť radšej držgroš?“ Moja priateľka predstiera dávenie. „Neznášam štedrých ľudí.“

„Hejže, sú brutálne neznesiteľní.“ S doširoka roztvorenými rukami sa zatočím dozadu. „Budú mať malú svadbu. Príde tam ani nie tucet ich najbližších priateľov, ktorí spolu strávia celý týždeň pred svadbou. Ďalších tridsať hostí príde na predsvadobnú večeru. Pred pár dňami som mala slabú chvíľku – nie som na seba hrdá – a zaklamala som Elimu, že musím ostať v Austine, lebo ma čaká posledný pohovor k tomu MIT projektu. Povedala som mu, že môžem prísť až na samotný obrad.“ Povzdychnem si a doženiem Jade. Klzisko je takmer prázdne a ľad sa trblieta v žiare stropných reflektorov.

„Čo on na to?“

„Civel na mňa, akoby som mu uniesla psa, prezradila, že zúbková víla neexistuje, a pokúsila sa mu nakopať zadok. Súčasne. Tváril sa strašne ukrivdene.“

„Ako sa *opovažuje* vážiť si tvoju prítomnosť?“

„Veď som sa aj patrične rozzúrila. Myslela som si, že sme obaja bezcitní, pragmatickí jedinci, ktorí si nezakladajú na ceremóniách. Tváril sa, akoby som mu a jeho nastávajúcej neplánovala liezť na nervy najbližších päť až osem desaťročí.“

„Očividne z neho láska spravila ešte väčšieho mäkkýša, než si sa obávala. Ale nevešaj hlavu, kamoška.“ Jade spraví otočku a zastane pred mnou, čím mi zatarasí cestu. „Hovoriš s odborníčkou s dlhoročnými skúsenosťami vo vyhováraní.“

„Pravdaže. Počúvam.“

„Najúčinnejší spôsob, akým sa dá vyhnúť akémukoľvek záväzku, je choroba, ktorá splňa tri enká.“ Postupne ich vyrátava na prstoch: „Je nechutná, nákazlivá a najmä náhla.“

Zažmurkám na ňu. Nezaváha ani na sekundu.

„Choroba ťa musí skoliť nečakane, aby sa jej nedalo predísť. Musí sa prenášať na ostatných, aby si nemohla cestovať. Najpodstatnejšie je, že musí vyvolávať pocit trápnosti. Môže sa prejavovať hnisavými výrazkami. Zápchom. *Výtokom*. Musíš byť taká nechutná, že nikomu ani len nenapadne pochybovať o tvojom stave, pretože také čosi by si si určite nevymyslela...“

„Jade.“ Chytím ju za ruku. „Ďakujem za informácie. Sú neoceniteľné.“

„Máš za čo. Premýšľala som, že začnem robiť školenia.“

„Ale nehovorím ti to preto, aby si našla spôsob, ako sa tej svadbe vyhnem.“

„Jaj. Vážne?“

Zhlboka sa nadýchnem. „Ak chce, aby som bola na jeho svadbe, nenechám si ju ujsť. Koniec diskusie.“

„Aha, už chápem,“ povzdychne si. „Spomínaš si na časy, keď si ho nenávidela?“

„Hej. Nikdy mi nechýbali viac ako teraz,“ dodám a nasilu pokrčím plecami. „Je to iba týždeň. Asi som len príliš ufnukaná.“

„Myslíš?“

Kývnem hlavou a odpichnem sa od ľadu. Jade ma po chvíľke doženie. „Nezabudni, že v nezastaviteľnej hnačke poznáš priateľa.“ Chytí ma pod pazuchu... „Možno sa ti zíde, ak sa ocitneš za stolom oproti Conorovi Harknessovi?“

*Sedem dní
pred
svadbou*

Prvá kapitola

Vďaka šťastene za to, že bratovým najobľúbenejším tvorom v celom vesmíre je pes.

Hoci... nie je to *celkom* pravda. Stredobodom Eliho vesmíru je Rue, jeho snúbenica. Po dvoch rokoch pozorovania, študovania, doberania, zazerania a silených rozhovorov musím uznať, že mu to nemám za zlé. Rue je jedinečná a komplikovaná, verná a tichá a väčšinou nie je ľuďom po chuti.

Kedysi som ju považovala za chladnú. Bála som sa, že tento bratov vzťah nebude nikdy vyvážený a skončí sa jeho zlomeným srdcom. Lenže po určitom čase mi bolo nad slnko jasnejšie, že Rue preňho spraví čokoľvek, dokonca bude aj predstierať záujem o táraniny jeho mladšej sestry, ktorá už štvrtýkrát za mesiac uvažuje nad tým, že si dá ofnu.

Spoznala som ju a usúdila som, že je hodná jeho lásky.

Lenže pes tu bol dávno pred ňou. Drobec je rozkošný stokilový kríženec z ulice a medzi jeho záľuby patrí chrápanie, slintanie a bezhlavá, vášnivá prítulnosť. Keď Eli začal uvažovať

nad svadbou niekde v zahraničí s najbližšou rodinou a priateľmi, práve Rue poznamenala: „*Nemali by sme cestovať príliš ďaleko.*“

„Prečo?“

„*Nechcel by si tam mať aj Drobca?*“

Vskutku je hodná jeho lásky.

Našťastie Drobec zbožňuje cestovanie, a teda jeho účasť nezmieta Európu zo stola. Nanešťastie nie každá letecká spoločnosť povoľuje cestovanie so psom veľkým ako medveď, ktorý navyše máva nočné mory a šteká uprostred noci, keď sa prebudí na vlastný prd. Drobčekova nedostačujúca spánková hygiena mi trhá srdce, ale vďaka tomu sa mi naskytla príležitosť, ktorej sa hodlám držať ako kliešť.

„*Našla som jednu leteckú spoločnosť,*“ oznámila som Rue a Elimu dva týždne pred svadbou. „*Lietadlo síce prileťí až deň po vašom príchode, ale poskytuje extra priestory pre veľké psy. Drobec bude mať pohodlie. Mohla by som ísť s ním.*“ Usmiala som sa na psa, ktorý sa mi opieral hlavou o koleno. „*Tak čo, ty jeden dokonalý psíček, chcel by si ísť na výlet s tetou Mayou?*“

Zavrtel chvostom tak prudko, až som čakala, že vzlietne.

Takto sa mi podarilo skrátiť ten pekelný týždeň a zároveň stráviť čas s jediným chlapom, ktorý mi nikdy nezlomil srdce. „Drobec Archibald Killgore,“ oslovím ho, keď sa pretočí v uličke, aby si vychutnal škrabkanie brucha od sedemnástich nových priateľov, s ktorými sa zoznámil od nastúpenia do lietadla. „Ty ma nikdy nesklameš.“

Lietadlom otrasie turbulencia, na čo mi muž mojich snov vyskočí na kolená a akosi z nich zabudne zliezť.

Let z Austinu do Katánie s jedným prestupom trvá približne pätnásť hodín. Úmyselne si nekúpim prístup na Wi-Fi, aby som sa namiesto úzkostného vypisovania Jade sústredila na podstatnejšie záležitosti – napríklad na obrnenie.

Obranné múry, ktoré som si vybudovala voči Conorovi Harknessovi, potrebujú poriadne spevniť.

Nepochybujem, že sa objaví na bratovej svadbe. Koniec koncov je jedným z jeho najbližších priateľov, ak nerátame Drobca. (Ja ho veru rátam.) Obaja sú hlavnými partnermi, cármí, či akým titulom sa to častujú, firmy Harkness, spoločnosti zameranej na biotechnológie, ktorá generuje peniaze na takej abstraktnej rovine, že nemám šajnu, o čom točia, ale bola som opakovane uistená, že všetky ich aktivity sú legálne. Práve Conor je zodpovedný za to, že svadba sa koná na Sicílii a nie pri malebnom jazere alebo v Galvestone v Texase.

Odhliadnuc od toho, keď sa raz pohádali o poklese burzového indexu Nasdaq composite, Conor je vlastne jediným kandidátom na Eliho svedka.

Ako som už vysvetlila Jade: „*Conor ako taký nepredstavuje problém.*“

Hoci aj z týchto slov srší klamstvo. Kým mi letušky vysoko nad zemou neprestávajú nosiť nápoje s čoraz vyšším obsahom kofeínu, uvedomím si, že na človeka, ktorý pre mňa vraj nepredstavuje problém, sa moje myšlienky vracajú ku Conorovi až príliš často. Rozhodne ma neteší, že mrhám drahocennú mentálnu energiu na niekoho, kto si na mňa celé roky ani raz nespomenul.

Lenže to nie je pravda, odvetí hlas, ktorý má prehľad vo všetkom, čo sa mi v živote udialo. *Minulý august si na teba určite spomenul.*

Naša situácia je ako riadne obohraná pesnička – dvadsaťročná baba sa zabuchne to bratovho kamoša, ktorý je od nej o pätnásť rokov starší. Ibaže by sa mi ju tento týždeň konečne podarilo dostať z hlavy. Zredigovať vlastný život. Vykonať očistu od Conora a sračiek medzi nami. Akoby som sa napila bielidla: nebude to príjemné, možno ma to zabije, ale ak nie, tak z celej situácie vyjdem silnejšia.

Alebo mi vypovedia službu životne dôležité orgány. Nie som lekárka, nevyznám sa v tom.

Aspoň môžem snívať – a to aj napriek tomu, že po pristátí na letisku v Katánii sa moja nočná mora pretaví do reality. Kým Drobec ohuruje letušky v zóne pre domácich miláčikov, úporne sa snažím pripojiť na sieť. Obzerám sa a nasávam do seba príjemné pozdravy, prehnané gestá a nonšalantné talianske tempo, keď mi telefón rozvibrujú prichádzajúce správy. Ťuknem na poslednú od brata.

ELI: Príde po vás auto a odvezie vás priamo do vily.

To znie dobre, odpíšem mu.

V skutočnosti to môže vypáliť fakt hrozne. Mám obavy z toho, prečo Eli použil množné číslo. Možno hovorí o Drobcovi a mne alebo odkazuje na ďalšieho hosťa. V takom prípade chcem vedieť, o koho ide. Najlepšie bez toho, aby som sa musela pýtať.

Ibaže na to nemám čas. Keď si colníci prezrú Drobcovu hrubociznú zdravotnú zložku, ocitneme sa za kontrolnou zónou, kde do seba niekoľko nástročných báb kopne miniatúrne preská, akoby popíjali tvrdý alkohol. Pevne zovriem svoju batožinu, pripravená na všetko. Ešteže tak, lebo keď zbadám znudeného pána s ceduľkou ODVOZ PRE KILL-GORA a hnedovlásku stojacu vedľa neho, srdce mi padne iba do žalúdka, nie kamsi k zemskému jadrú.

Ale samozrejme. Stojí predou mnou osoba, ktorej som sa chcela vyhnúť.

„Ty si Maya, však?“ spýta sa žena a podíde ku mne o niekoľko krokov bližšie. Široko sa na mňa usmeje, pričom sa jej na ľavom líci objaví veselá jamôčka. „Ja som Avery.“ Veľavravné *Ja viem* si nechám radšej pre seba, aby som ju nevyplašila. Nie som predsa typ človeka, ktorý vráža kvantá času do internetového sledenia po frajerke chlapa, čo

sa mi páči, aby som o nich zistila aj tie najnepodstatnejšie detaily.

Samozrejme, že presne taká som, ale pokúsím sa odniesť si to do hrobu. Keď mi raz dotlačie srdce, Jade má prísne inštrukcie vymazať celú moju digitálnu históriu.

„Tolko som o tebe počula, Avery.“ Na nič pravdivejšie sa nezmôžem. Očakávam, že mi bude chcieť podať ruku, ale namiesto toho ma tuho objíma a ja sa modlím, aby z mojich vycestovaných pórov prestal aspoň na sekundu unikať puch.

„Hrozne sa teším, že sa konečne spoznávame. Neverím, že sme sa doteraz nestretli.“ Avery je odo mňa o čosi nižšia, takže do seba zvláštnym spôsobom zapadáme. Jej nos sa mi zaborí do pleca a moje kučeravé vlasy sa dotknú jej úst. Keď sa odtiahnem, v teplákoch pokrytých psími chlpmi a krátkom tričku si zrazu pripadám neadekvátne a úboho.

Mala by som sa tváriť odmerane ako ľadová kráľovná. Lenže Avery sa zdá milá a ja mám takých ľudí rada. „Aké zvláštne,“ odvetím, „veď obdivne bývame v Austine...“

„... ale prvýkrát sa stretávame v Taliansku. Chápeš to? A pritom som toho o Eliho sestre počula neskutočne veľa.“

„Akékoľvek chýry si o mne počula, určite boli prehnané.“

„Ktoré konkrétne?“ spýta sa s naklonenou hlavou.

„Všetky.“

Rozosmeje sa melodickým, trošku zastretým hlasom. Doriti, je priťažlivá. „Nie, nie, tvoj brat a Minami sú na teba fakt hrdí. Pri všetkých startupoch, ktoré ti dávali ponuky, a tej cene, ktorú si vyhrala, nehovoriac o MIT ponuke... Všetci ňa proste strašne obdivujú. Trápilo ma, že som jediná, čo ňa ešte nespoznala.“

„To bude moja vina. Do Harkness si nastúpila minulé leto, však? Veľkú časť minulého roka som strávila vo Švajčiarsku. Vrátila som sa až pred pár týždňami.“

„Ozaj nie je ľahké zastihnúť ňu.“ Ladne pokrčí plecami. Stojí predou mnou v plnej kráse, akoby práve neabsolvovala transatlantický let. Nerada by som, aby sa cítila neprijemne, lebo zízam na jej vláčnu pokožku a neunavené oči, a tak sa radšej poobzerám okolo. Sústredím sa na radostné zvitania, zhluk rôznych jazykov, objatia a bozky. Eliho šofér sa zohne k Drobcovi a poškrabká ho po hlave – náš kráľ získal ďalšieho poddaného.

Avery zo mňa nespustí oči. „Prepáč, nechcem na teba civieť, ale som ohromená...“

„Čím?“

„Tým, ako veľmi sa podobáš na Eliho.“

„To počúvam často,“ zasmejem sa. Som zvyknutá, že pre ostatných som najprv sestra Eliho Killgora a až potom samostatná osobnosť. Príliš ma to netrápi.

„Ste si veľmi podobní, ale zároveň...“

„Zároveň nie?“

„Presne. Je to čudné.“

Odpoviem jej už nacvičenou poznámkou. „To bude tými čiernymi kučerami. A modrými očami.“ Lenže popravde toho je oveľa viac. S Elim máme rovnakú bradu, ostré očné zuby a až priveľmi dlhé nohy – najmä v pomere k trupu. Máme výrazné obočie, krojené pery a neslávne známy úzky a orlí killgorovský nos. Je to dominanta našich tvárí. Otec hovorieval, že taký nos je vznešený a hrdý, na čo som zvyčajne len pokrútila hlavou a pustila sa do vyhľadávania tutoriálov, ako môžem pomocou tieňov spraviť zo svojho nosiska rozkošný nosík, alebo do počítania, koľko si mám našetriť na plastickú operáciu. Keď sme mali štrnásť, Jade navrhla, že ma doň udrie hokejkou, vraj sa tak možno aspoň trochu sploští. Rozhodne som ju poslala kade ľahšie.

A potom som sa jedného dňa zobudila a rozhodla som sa, že na svojej tvári nemusím nič meniť. Ocino by bol taký

šťastný, že som napokon prijala, nie, že sa *hrdím* svojou genetickou výbavou.

„Vaša podobnosť je neskutočná.“ Avery sa nesmelo zasmieje. „Už o tom nebudem hovoriť. Ale keď ty si taká pekná a on...“ Zamračí sa, akoby si náhle uvedomila, čo takmer vypustila z úst.

„Nie, úplne ňá chápem.“ Mávnem nad jej obavami rukou, lebo presne viem, čo ju mátie: Eli a ja sme zložení z rovnakých častí, ale výsledné koláže našich tvárí vytvárajú dva rozdielne dojmy. Črty, ktoré vyzerajú pekne na mužovi, môžu pristať aj žene. Pri nás dvoch je to ešte mäťúcejšie, keďže on je typický mužný, ale môj štýl je až gýčovito dievčenský.

„Vieš čo?“ povie napokon. „Podľa mňa si budeme výborne rozumieť.“

Sťažka prehltne nad jej láskavosťou. Keď si predstavím, že by som mohla byť priateľkou ženy, ktorá...

„Odchádzať?“ preruší nás šofér. Je postarší. Územčistý. Očividne nerozumie angličtine natoľko, aby chápal, o čom sa s Avery rozprávame, ale na Drobca sa stihol poriadne naviazať. „Odchádzať,“ zopakuje nástoľčivejšie a ukáže na východ.

„Áno, prosím,“ odpovie Avery.

S úľavou prikývne.

Šofér sa spýtavo pozrie na môj kufor. Keď pokrútim hlavou, žmurkne na mňa, vezme batožinu Avery a spoločne sa vyberieme do žiarivej sicílskej horúčavy.

Druhá kapitola

Prvýkrát som sa do Európy presťahovala ako takmer sedemnášročná. Strednú školu som ukončila v predstihu, lebo som bola silne motivovaná neutíchajúcim nutkaním *vy-padnúť z Austinu hoci aj do horúcich pekiel! Preč z Texasu! Preč zo Štátov! A hneď!*

Dostaňte ma. Odtiaľto. Preč.

Nešlo práve o dôkladne uvážené rozhodnutie. Na Edinburskú univerzitu som sa neprihlásila preto, lebo som hľadala prestížnu výskumnú inštitúciu, ktorá by mi poskytla nekompromisné akademické prostredie – ale vďaka šťastene ma tam čakalo presne toto. Výber vysokej školy sa zakladal na troch kritériách: Ponúka miesta s finančnou pomocou? Má program v anglickom jazyku? A je univerzitná pôda dostatočne vzdialená od čiernej diery mojich najhorších spomienok? Škótsko bolo prvým miestom, ktoré spĺňalo všetky tri, a kufre som si začala baliť v momente, keď som dostala oznámenie o prijatí.

Nešlo o veľmi racionálne rozhodnutie. Na moju obranu, chcela by som vidieť hociktorého pubertiaka, ktorému v priebehu dvoch rokov umreli obaja rodičia a musel sa nasťahovať k bratovi, prakticky neznámemu človeku, ako sa snaží nesprávať iracionálne.

Boli to drsné časy. Kým mama neochorela, boli sme najlepšie kamošky, a pred otcovou autonehodou som bola jeho malé dievčatko. Tak veľmi mi chýbali. Nosila som v sebe nezniesiteľné množstvo zadúšajúceho žiaľu. Nadýchnuť som sa dokázala len vďaka svojej zlosti. Vzduch mi prechádzal cez hrud' a prepichoval mi pľúca drobnými dierkami. Vďaka zlosti som vedela fungovať. Udržala ma pri živote.

Hoci som bola ochromená, zmätená a najmä mladá, už vtedy som vedela, že ani hnev, ani stratégie, ktoré som používala na vyrovnanie sa s realitou, nie sú zdravé. Odháňala som od seba ľudí, ktorým na mne záležalo, a moje neutíchajúce výbuchy by ma skôr či neskôr odsúdili na život v samote. Ibaže okrem zlosti som nemala nič iné. Terapeutické sedenia mi pomohli, ale nie úplne. To isté platilo o liekoch. A tak som sa búrila. Vzpierala som sa vlastnému bratovi, ktorý bol rovnako bezradný ako ja. Narozprávala som toľko strašných vecí, reagovala som impulzívne a narobila neskutočne veľa riskantných sprostostí.

Nerada sa k tomu vraciam. Nerada spomínam na to, ako som raz šla na výlet s kamoškami, na dvadsaťštyri hodín som zmizla zo zemskeho povrchu a vydesila tým Eliho na smrť. Raz som mu zničila školský dres, lebo som sa mu chcela pomstiť za to, že na mňa navrieskal pred susedmi. Prišla som o panenstvo s týpkom, ktorý ma presviedčal, že vodičské preukazy sú len štátna propaganda. Jednoducho sa mi nepáči, kým som bola. Snažím sa viac nezneužívať svoju bolesť ako výhovorku. Správala som sa ako sebecká hlupaňa plná hnevu a ľutujem

veľa vecí, čo som navystrájala od svojich dvanástich až do... Vlastne asi až doteraz. Rozhodne sa stále snažím napraviť napáchané škody.

Lenže odchod do Škótska sa ukázal ako správne rozhodnutie a urobila by som ho znova. Bola som nútená postarať sa sama o seba, čo ma prinútilo dospieť a úplne nečakane mi to vyčistilo hlavu. Keď som sa ako dvadsaťročná vrátila do Austinu, bol zo mňa lepší človek.

Nastúpila som na magisterské štúdium fyziky na Texaskej univerzite. Nasťahovala som sa k bratovi a zistila som, že je vlastne skvelý človek, ktorý sa navyše zabúda odhlasovať zo streamovacích služieb, vďaka čomu som mala vždy poruke nekonečnú zábavu. Ozvala som sa kamošom zo strednej, s ktorými som prerušila kontakt v snahe od všetkého utiecť. Patrila medzi nich aj Jade. Vrátila som sa ku korčuľovaniu, začala som učiť decká základy ako dobrovoľníčka na miestnom klzisku, zistila som, že ma baví reštaurovať starý nábytok, istý čas som dvakrát týždenne chodila na koziu jogu. „*Na troskách svojho nahovno dospievania si si vybudovala peknú dospelosť*“, povedala mi raz terapeutka a mne sa to zapáčilo. Páčila sa mi predstava, že máme život vo vlastných rukách. Že ho môžem budovať deň po dni. Že môžem viac vnímať a menej reagovať.

Potom ma pred necelým rokom kontaktovala študijná poradkyňa a upozornila ma na jednu sľubnú stáž. Výpočtová fyzika. Dynamika kvapalín a plynov. Io, mesiac Jupitera, so všetkými skvelými aktívnymi sopkami. Presne podľa môjho gusta.

Ak by som sa na to dala, musela by som sa presťahovať na predmestie Ženevy.

„*Ale veď to je super!*“ tešil sa Eli, keď som mu o tom povedala. Usmieval sa rovnako, ako keď vyhral amatérsku hokejovú ligu. Sršala z neho pýcha, nadšenie a radosť. „*Hostovanie*

v CERN-e? Tým sa môžeš právom chvastať do konca života. Nič lepšie sa ti už nestane.“

„Možno. Ale keď som sa odťahovala tak ďaleko naposledy, v podstate som sa vyrútila von a zabuchla za sebou dvere. Takže ďalší odchod mi pripadá... Neviem.“

So zdvihnutým obočím mi položil na plece svoju ťažkú ruku. *„Toto je úplne iná situácia. Tentoraz ideš niečomu v ústrety. Naposledy si len utekala.“* Vedela som, že sa nemýli. Lenže Eli nepoznal celú pravdu.

A nepozná ju dodnes.

„Dobre?“ spýta sa šofér, ukáže na klimatizáciu a cez spätné zrkadielko sa mi pozrie do očí. Keď vojde do zákruty, osviežovač vzduchu v tvare stromčeka sa rozkýva zo strany na stranu. Pýši sa nápisom *Arbre Magique*. „Ešte? Viac zima?“

Pokrútim hlavou a usmejem sa, za čo ma odmení druhým žmurknutím.

Flirtuje so mnou? Je toto začiatok šteklivej aféry s čulým sedemdesiatnikom (alebo nezvyčajne opotrebovaným päťdesiatnikom)? Naozaj som sa ocitla v toxickej slučke románikov so staršími chlapmi? Skončím snáď...

„Nie je to nádherné?“ spýta sa Avery. Úprimne mi odľahne, že prerušila moje pokrútené myšlienkové pochody.

„Je. Toto miesto nemá právo byť také krásne.“

Už sme takmer dorazili do Taorminy, do cieľa, ktorý je len hodinku od letiska. Vďaka lacným letenkám a ešte lacnejším hostelom, ktoré boli vždy len krôčik od toho, aby v nich vypukli orgie, som počas štúdia cez víkendy precestovala celú Európu. Aj napriek tomu som ešte nikdy nebola na juhu Talianska ani na žiadnom z ostrovov. Čím ďalej sme od Katánie, tým viac sa tlačím čelom na okno. Okolo sa vlnia kopce pokryté olivovými sadmi a vinicami, pod dopoludňajším slnkom z nich srší život, plnosť a hojnosť. Až mám pocit, že si zo mňa

príroda uľahuje. Sady sa postupne menia na dediny s obydliami z bieleho kameňa, pruhy hustého lesa a krovia a napokon...

Bože, more.

„Ako sa volá toto more?“ spýtam sa Avery a nespúšťam oči z mihotajúcej sa vodnej hladiny. Tyrrenské more to nebude. Ani Stredozemné. „Iónické?“

„Iónske,“ opraví ma. Jej hlas oplýva kultivovanosťou typickou pre inteligentných a vyrovnaných ľudí, ktorí nepotrebujú ostatných ponížovať ani urážať. Celú uplynulú hodinu je priam stelesnením kultivovanosti. Aj Drobček ju zbožňuje a ona mu to opätuje – neodtiahla sa, ani keď jej oblizol líce svojím uslintaným jazykom. Nutne potrebujem, aby táto žena spravila čokoľvek neprístojné. Potrebujem akúkoľvek zámienku na to, nech voči nej môžem byť neúprosne zákerná. Aspoň v myšlienkach. *Neoblúbim si ťa, Avery. Nebuď taká úžasná.*

„Ach, jasné. Si tu prvýkrát?“

Prikývne. „Aj keď sa poriadne nepoznáme, vyložím karty na stôl. Asi budem za strašnú šprtku, ale...“ Z koženkovej kabelky vytiahne knihu s popraskaným, ošúchaným chrbtom, zjavne od opakovaného čítania. Je to klasický bedeker, aký so sebou nosievali turisti pred tým, ako sme začali nosiť vo vrecku celý internet. Z boku knihy vytrčá niekoľko desiatok záložiek. Na obale stojí *Taormina*.

„Prosím, povedz mi, že si ju nepopísala poznámkami,“ odpoviem a trhne mi kútikmi úst.

„Ach.“ Prekvapene zažmurká. Na okamih sa zatvári ublížene, rýchlo to však zamaskuje. „Uhm, nie. Len som párkrát čosi okomentovala.“

„Ešteže tak. Inak by to bol riadny...“ Z ruksaku vyťahujem známy predmet. „Trapas.“

V rukách držím rovnakú cestovateľskú príručku. Vydalo ju rovnaké vydavateľstvo, nesie rovnaký názov. Môj výťažok je

však v trošku horšom stave, keďže namiesto vkladania štítkov radšej ohýbam rožky, ale na všetky strany z neho vytŕčajú popísané žlté papieriky – *Botanická záhrada pre Rue; Ak sa bude dať, choď na turistiku; Skontroluj otváracie hodiny*. Avery hltá knihu pohľadom a potom sa na mňa zazubí. V tej chvíli auto zastane pred vilou. Keď pred ňou zbadám stáť dvoch mužov, stiahne mi žalúdok.

„Mýlim sa alebo sa z nás práve stali najlepšie kamošky?“ spýta sa ma s úškrnom.

Presne toho som sa obávala.